

Wat doet het met je als de kinderen het huis uit zijn? Daphne Deckers, Luciënne Kenter (van de Roelvinkjes) en Natasja Froger vertellen: “Het was zo stil in huis dat ik opeens merkte dat er een klok tikte in de keuken.”

tekst MEREL BRONS foto's ANP, NICK VAN ORMONDT, E.A.

Empty nest

Emma (19) en Alec (17), de kinderen van DAPHNE DECKERS (49) en haar man Richard (46), wonen sinds een jaar niet meer thuis. “Soms wist ik niet eens welke dag van de week het was. M'n ijkpunten waren verdwenen.”

“Ik zwaaide ze met z'n drieën tegelijk uit. Mijn dochter Emma, mijn zoon Alec en mijn man Richard. En daar zat ik. Snotterend in mijn auto op Schiphol. Met het besef dat dit het einde was van het tijdperk waarin het vanzelfsprekend was dat we met z'n vieren onder één dak woonden. De daarop volgende anderhalve maand was ik opeens helemaal alleen. Emma

‘Om rust te vinden, loop ik nu veel. Richard en ik grappen dat we net pensionado’s zijn, met dat gewandel’

was naar Los Angeles om te studeren, Richard ging mee om te helpen met haar huis inrichten, en Alec was op reis voor internationaal junioren-tennis.”

DE CHIPS ALTIJD OP

“Nog nooit was het zo leeg geweest in ons huis. Het was zo stil dat ik opeens merkte dat er een klok tikte in de keuken. Ik voelde me triest als ik voor mezelf alleen stond te koken en maar één bordje op de tafel zette. Of in plaats van stapels wasgoed alleen mijn eigen spijkerbroek de machine ingooide. Het heeft me wel een paar weken gekost om te wennen aan deze nieuwe situatie, omdat de overgang zo groot was. Gewoonlijk was het bij ons thuis altijd druk en vol. Een zoete inval van vriendinnen van Emma die met hun fietsen het pad zo blokkeerden dat ik soms niet

eens mijn auto kwijt kon. En van Alecs vrienden, die kwamen gamen en zorgden dat de chips altijd op waren. Als ik laat terugkwam uit mijn werk, van opnames van ‘Boulevard’ bijvoorbeeld, kon ik weleens mopperen. Moest dat nou, die drukte als ik even wilde bijkomen? Maar nu die reuring was verdwenen miste ik het enorm! Het doel van opvoeden is jezelf overbodig maken. Dat schreef ik al in zo veel van mijn boeken. Maar als het dan zo ver is... Achttien jaar lang stond mijn leven compleet in het teken van de kinderen. Wie moet er waar naartoe? Wie heeft er bijles? Sporttraining? Dat soort dingen. En opeens waren ze weg. Ik vergat soms zelfs welke dag van de week het was, omdat mijn ‘ijkpunten’ verdwenen waren. De eerste paar weken was ik onrustig. Ik kon de nieuwe situa-

tie maar moeilijk bevatten. Maar het wende. Ik zocht naar manieren hoe ik mijn hoofd leeg kon maken. Ik heb yoga en mindfulness geprobeerd, maar wandelen bleek het lekkerst. Dus nu loop ik regelmatig hele stukken. Ik voel me fit, sterk. Richard en ik grappen soms dat we net een stel pensionado’s zijn, met dat gewandel.”

HET IS KARMA

“Dat ze niet meer thuis wonen, heeft ook voordelen. Je zit niet meer aan schoolvakanties vast. Laatst konden Richard en ik spontaan een trip maken naar ons huis in Spanje, zonder rekening te hoeven houden met kinderen. En als je dochter in Los Angeles woont, heb je een goede reden om haar af en toe lekker op te zoeken. Het is een te gekke stad, waar ik al vaak ben geweest. Emma is een ware ‘Angelino’ geworden, die me enthousiast rondleidt langs haar lievelingsplekken. Als ze later op haar social media deelt dat ze met vriendinnen ergens aan het eten is, vind ik het heel leuk dat ik me er een levendige voorstelling van kan maken, omdat ze mij daar ook mee naartoe nam.” Ik begrijp nu pas hoe mijn moeder destijds hetzelfde heeft moeten doormaken toen mijn broer en ik tegelijk uit huis gingen. Het is karma dat mij nu precies hetzelfde gebeurt, grap ik weleens. Ik was zeventien toen ik voor modellenwerk in Tokyo ging wonen. Wat dat voor mijn ouders betekende, realiseerde ik me toen helemaal niet. Ik vond het alleen maar leuk en spannend en dacht: doe, daar ga ik!

Om contact met mijn ouders te hebben, stuurde ik luchtpost, op van die blauwe vloeipapiertjes, want bellen was te duur. Hoe anders is dat nu! Als ik wil kan ik de hele dag door communiceren met mijn kinderen via WhatsApp, FaceTime en Skype. Bij Emma lijkt het soms alsof ze heel dichtbij is. Alsof ze toch in Rotterdam studeert, wat ze aanvankelijk zou gaan doen. Daardoor valt het me mee om haar en Alec te missen. Ze wonen niet aan de andere kant van de wereld zonder telefoonpaal. En belangrijker: ze zijn gelukkig. Daar is het je als moeder toch allemaal om te doen?”

Daphne en haar mannen Richard en Alec. En met 'modeldochter'

Luciënne: "De gezelligste avonden hebben we als we met z'n allen Monopolyen en Dave denkt dat niemand doorheeft dat hij vals speelt."

‘Soms dacht ik: ze zijn op vakantie. Wanneer komen ze nou eindelijk weer eens terug?’

LUCIËNNE KENTER (54) is de moeder van Donny (20) en Dave (23) Roelvink. Een halfjaar geleden gingen de jongens het huis uit. “Hun kamers zijn nog precies hetzelfde als toen ze weggingen.”

“De jongens en ik zijn heel close met elkaar, net zoals ik ben met mijn eigen moeder. Dat krijg je toch mee, denk ik. Maar ook al weet ik dat ik ze nu een beetje moet gaan loslaten, ik vind het toch vreselijk moeilijk. Vooral die eerste paar dagen en weken, toen Donny en Dave net het huis uit waren, was het heel stil. Soms dacht ik: ze zijn op vakantie, wanneer komen ze nou eindelijk weer terug?”

OVERBEZORGDE MOEDER

“Donny heeft zelf een huisje gevonden en Dave is gaan samenwonen met zijn vriendin Julia. Toen hij het huis voor het eerst bekeek, vond hij het meteen ‘goed voelen’. Nu woont hij bij me in het dorp, dat vind ik fijn. Al moest ik – zeker in het begin – wel de neiging onderdrukken om niet de hele tijd bij hem langs te gaan als ik onderweg was naar mijn werk en langs zijn huis kwam. De jongens vinden mij een overbezorgde moeder. Ik ben bang dat ik daar niet zo veel aan kan doen, ze zijn nou eenmaal mijn alles. Zeker sinds ik negen jaar geleden gescheiden ben van Dries, zijn wij nog meer naar elkaar toegegroeid, omdat we toen met elkaar het nodige hebben meegemaakt. Het huis moest verkocht worden en we hadden in die periode nog niet meteen een eigen woning en hebben een tijdje bij mijn moeder gewoond. Zat ik op-eens, met mijn twee kinderen, op mijn 53ste, weer bij mijn moeder in huis. Zij

is net zo’n moederkloek als ik en vond het alleen maar heerlijk om ons allemaal om haar heen te hebben.”

GEWASSEN & GESTREKEN

“Een paar maanden geleden ben ik geopereerd aan mijn knie. Ik kon niet veel, moest rust houden. Ongelooflijk lief hoe de kinderen toen voor mij zorgden. Ze waren bij me in huis, deden boodschappen, kookten voor me en bleven allemaal logeren. Ik moest stilzitten en niks doen. Donny en Dave zijn allebei zorgzame jongens met een klein hartje. En hun vriendinnen, Amije en Julia, vind ik ook godsgeschenken. Ik ben zo dankbaar dat ze allebei met zulke leuke meiden zijn thuisgekomen. Gelukkig tolereren Amije en Julia ook mijn bemoeienissen met de jongens. Donny wil altijd alles zelf doen, maar Dave laat zich nog graag pamperen. Zowel door mij als door zijn vriendin Julia. Soms bel ik haar en vraag ik of ik ergens bij kan helpen, dan doe ik wat in huis, haal ik boodschappen of doe ik de was. Krijgen ze alles weer schoon en gestreken terug. Gelukkig vindt Juul dat prima. Nog steeds zijn er wel momenten dat ik me zorgen maak om de jongens. Als ze

‘Dave laat zich nog graag pamperen, door mij en zijn vriendin’

Foto: MARIËL KOLMSCHOT

een lange afstand met de auto moeten afleggen, bijvoorbeeld. Dan vraag ik of ze me willen bellen als ze weer thuis zijn. Maar ik moet eerlijk zeggen dat ik me minder zorgen maak nu ze allebei een vriendin hebben. Vooral om Dave. Donny is meer een denker, hij is zelfstandiger, Dave is meer een doener. Toen hij vrijgezel was, belde ik hem al als ik twee uurtjes niks van hem had gehoord: ‘Wat ben je aan het doen en waar slaap je?’ Nu hij met Julia is, ben ik meer gerustgesteld.”

NIEUWE MAN

“De jongens waren bang dat ik in een gat zou vallen als ze niet meer thuis woonden. Dat valt gelukkig wel mee, ik heb mijn werk bij Holland Casino, mijn vriendinnen met wie ik veel weg ben en mijn huisdieren. Al had ik het wel even moeilijk toen onze hond Toos overleed. Donny en Dave hebben toen een nieuwe pup voor me gekocht, Sientje. Ik ben helemaal gek met haar. Soms denk ik: zou er ooit nog een nieuwe man in mijn leven komen? Aan de andere kant zit ik daar misschien wel helemaal niet zo op te wachten en heb ik het druk genoeg. De man van mijn dromen ben ik nog niet tegengekomen. Dus ach, dan maar gewoon niet, dat is ook prima. De gezelligste avonden hebben we als we allemaal bij elkaar zijn, bij mij thuis. We trekken wat makkelijkjes aan, ik kook pasta of kip-kerrie met rijst. En daarna ploffen we op de bank om tv te kijken of doen we een kaartspel of Monopoly. Tussendoor kletsen we elkaar de oren van het hoofd. En we moeten altijd heel hard lachen als Dave weer vals probeert te spelen. Op een gegeven moment heeft hij met Monopoly altijd alle hotels in bezit en denkt hij dat wij niet doorhebben dat hij de boel loopt op te lichten. Als ze willen, kunnen de jongens altijd blijven slapen. Hun kamers zijn nog precies hetzelfde als toen ze weggingen. Ook vriendinnen kunnen altijd bij me logeren. En natuurlijk de kleinkinderen, als die er op termijn misschien mogen komen. Ik weet duizend procent zeker dat ik dan heel graag op ze wil passen.”

Sinds kort zijn ook de laatste van de vier kinderen – Didier (20), Maxim (21), Danny (29) en Natascha (32) – van presentatrice NATASJA FROGER (52) en haar man René uitgevlogen. “Ik zou met z’n allen in een soort ‘Melrose Place’ willen wonen. Ieder apart, maar samen als je wilt.”

“Iedereen is nu het huis uit. Danny en Natascha (Renés kinderen uit z’n eerste huwelijk, red.) woonden al op zichzelf. En Maxim had ook al een appartement-je in Amsterdam. Dat Didier steeds vaker bij zijn broer slaapt, is nieuw. Die woont samen met zijn beste vriend, dus het is logisch dat hij daar graag verblijft. Dat snap ik en dat vind ik ook helemaal prima. Hij is twintig, het is tijd om uit te vliegen. Ongeveer twee nachten in de week is hij toch nog thuis, om ‘bij te slapen’. Hij is namelijk twee meter lang en zijn bed hier is verlengd, dat slaapt toch een stuk lekkerder, zegt hij.”

DE VERZORGENDE MODUS

“Ik mis vooral de gezelligheid die de kinderen met zich meebrengen. Het is heerlijk om met z’n allen aan de keukentafel te kletsen en te eten. We zijn enorme fan van bordspelletjes en kunnen hele avonden oude fragmenten terugkijken op YouTube. Laatst hadden we hier een feestje, iedereen bleef slapen. De volgende ochtend kwamen werkelijk uit alle hoeken en gaten van mijn huis jongelui gekropen. Twaalf stuks! Ik schiet dan meteen in de verzorgende modus en vind het heerlijk om eieren te bakken, tosti’s en koffie en thee voor ze te maken. Hoewel ik het heel ongezellig vind, biedt het ook voordelen dat ze nu allemaal het huis hebben verlaten. Het geeft ons meer vrijheid, we hoeven met

‘Ik kijk altijd wanneer ze voor ’t laatst online waren’

‘In Tupperware-bakjes bracht ik eten bij m’n zoons, die daar maar wat blij mee waren’

Onder het motto 'niks moet, alles mag' brengt Natasja d'r gezin zo veel mogelijk bij elkaar.

niemand meer rekening te houden. Laatst zijn René en ik bijvoorbeeld op een maandag spontaan naar dierbare vrienden in Engeland gereden die ons op dat moment even nodig hadden. Ons werkschema liet het toe en we kwamen op donderdag pas weer terug. Dat hadden we vroeger echt niet zo snel kunnen regelen. Ook de combinatie met het werk voelt nu makkelijker. Vroeger voelde ik me toch een beetje schuldig als ik weer de deur uit moest. Was ik constant op zoek naar een goede balans tussen thuis en werk. Nu weet ik dat de kinderen zich ook vermaken met hun eigen ding, dus ik hoef me er niet meer rot over te voelen.”

WEL NOG DRIE HONDEN

“Ik hoef ook een stuk minder boodschappen te halen en de was is opeens geslonken. In het begin moest ik daar- aan wennen, dan haalde ik veel te veel in huis en bleef alles liggen. Met een auto vol boodschappen reed ik dan maar even naar Amsterdam. Ook kookte ik vaak nog veel te veel. Dan vulde ik de Tupperware-bakjes en bracht ik alles bij m’n zoons, die daar maar wat blij mee waren. Ik doe ook nog best vaak de was voor de jongens. Ze hebben in huis wel een wasmachine, maar geen droger. Dat is toch een beetje behelpen. Voor mij is het geen extra moeite; als ik vrij ben, doe ik het graag voor ze. Maxim zegt vaak dat het echt niet nodig is, maar als ik het dan gedaan heb, is hij er toch wel blij mee. Soms schrijft hij een briefje: ‘Mama, bedankt!’ Zelf ging ik uit huis op mijn twintigste. Ik vloog toen als stewardess over de hele wereld. Als ik samen met andere vliegvrienden thuiskwam na een nachtvlucht, deden we een borrel bij iemand thuis. Het was maar goed dat ik dat niet bij mijn moeder en haar partner thuis deed. Dan zou ik hen hebben opgeza-

deld met mijn onregelmatige leventje. Ongerust om de kinderen ben je als ouder altijd, niet extra nu ze het huis uit zijn. Ja, om de dingen die iedere moeder heeft: eten ze gezond, slapen ze wel? Dat ze ’s nachts over straat gaan na het uitgaan, was ik al gewend. Ik heb met ze afgesproken dat ze in WhatsApp de optie laten aanstaan waarin je kunt zien wanneer ze voor het laatst online waren. Dan kan ik altijd even bekijken hoe laat ze thuis zijn gekomen en met een gerust hart gaan slapen.”

SAMEN OP EEN HOFJE WONEN

“Ik zit niet achter de geraniums nu mijn kinderen het huis uit zijn. Daar heb ik überhaupt nooit tijd voor gehad, ik heb genoeg om handen. Sowieso hebben we nog drie honden waar ik voor zorg. Maar ik ben ook druk met werk. Ik ben bezig met opnames van ‘Met open armen’ en er komt een nieuw seizoen ‘Bouwval gezocht’ aan. Ook doe ik vrijwilligerswerk en zet ik me in voor het Vergeten Kind en Orange Babies. Ons leven met z’n tweeën voelt niet anders zonder de kinderen. We probeerden altijd al tijd samen te nemen. Een collega zei ooit: ‘Je begint met z’n tweeën en je eindigt ook samen. Daartussen moet je zorgen dat je elkaar niet kwijtraakt.’ Dat vond ik mooi gezegd, zo voel ik dat ook. In ons hectische leven is het laatste wat je wilt elkaar kwijtraken in de drukte. Daar waken we allebei voor. We plannen soms een weekendje weg of gaan eerder of later naar wintersport, zodat we wat dagen samen hebben. Mijn ultieme droom is om met het hele gezin op zo’n soort hofje te wonen als in ‘Melrose place’. Allemaal ons eigen huis, maar elkaar kunnen bezoeken als je dat wilt. We proberen ook nog steeds met elkaar op vakantie te gaan. Vier jaar geleden reisden we met z’n allen in drie campers door Amerika. Afgelopen zomer sloten bijna alle kinderen even bij ons aan tijdens vakantie in Frankrijk. Heel erg gezellig. Mijn belangrijkste regel is: alles mag, niks moet. Mijn deur staat altijd voor ze open. Als je ons wilt zien, ben je meer dan welkom, maar voel je nooit verplicht en doe vooral waar je zin in hebt.”